

jeho nelze přisvědčiti z toho důvodu, že jest vzíti v úvahu dobu, po kterou bylo exekuční řízení, jak jest ze spisů E 13/25 patrné, odloženo, totiž dobu od 30. ledna 1925 do 15. října 1925. Podle shodného názoru literatury a judikatury nezapočítává se do roční lhůty §u 256 ex. ř. doba, po kterou vymáhající věřitel pro odklad způsobený žalobou o zrušení exekuce, nemohl beze své viny učiniti návrh na prodej anebo žádati, by bylo pokračováno v prodejovém řízení. Podle toho nebylo zástavní právo nabyté vymáhajícím věřitelem na věcech zabavených podle spisů E 13/25, dne 5. dubna 1926 zaniklé. Spisy krajského soudu Kv 104/25 jest zjištěno, že o jmění povinné strany bylo zahájeno vyrovnací řízení dne 17. prosince 1925, které bylo usnesením krajského soudu ze dne 7. října 1926 prohlášeno za skončené. Vzhledem k tomu nelze, pokud se týče zabavených věcí totožných (jak shora uvedeno) v obou zájmních protokolech (E 13/25 a E 517/26 okresního soudu v Ch.) mluvíti o zástavním právu v §u 10 vyr. ř. uvedeném. Naopak jde tu o zástavní právo nabyté podle §u 11 vyr. ř. Nemá proto návrh povinné strany na zrušení exekuce, pokud se týče těchto předmětů v zákoně opory. Co se týče ostatních svršků v zájmním protokole okresního soudu v Ch. E 517/26 uvedených, jde tu o soudcovské zástavní právo nabyté po zahájení vyrovnacího řízení. Toto jest podle §u 10 vyr. ř. neplatné a důsledkem toho jest také odůvodněn v tom směru návrh povinné strany na zrušení exekuce (§ 39 čís. 2 ex. ř.).

Čís. 7035.

Odmítl-li soud první stolice žalobu ihned sám od sebe pro nepřislusnost soudu anebo pro nepřípustnost pořadu práva, rekursní soud však k žalobcovu rekursu, zrušiv usnesení prvního soudu, mu nařídil, by o žalobě zahájil zákonné řízení, není žalovaný oprávněn k dovolacímu rekursu, třebas usnesení rekursního soudu, neprávem, mu bylo doručeno. Bylo-li žalovanému usnesení rekursního soudu doručeno proto, že mu byly usnesením tím uloženy útraty, jest sice k dovolacímu rekursu oprávněn, tento jest však vzhledem k §u 528 c. ř. s. nepřípustný.

(Rozh. ze dne 4. května 1927. R I 362/27.)

Soud první stolice odmítl a limine žalobu podle §u 35 ex. ř., ježto prý směřuje proti exekučnímu titulu podle §u 1 čís. 13 ex. ř. a bylo tudíž námítky podati u příslušného úřadu. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že uložil soudu první stolice, by bez ohledu na odmítací důvod zahájil o žalobě zákonné řízení.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs žalovaného.

Důvody:

Odmítl-li soud první stolice žalobu ihned sám od sebe (a limine) pro nepřislusnost anebo nepřípustnost pořadu práva, rekursní soud však k žalobcovu rekursu, zrušiv usnesení soudu první stolice, tomuto nařídil,

by o žalobě zahájil zákonné řízení, netýká se toto rozhodnutí procesních zájmů žalovaného, jemuž žaloba ještě vůbec nebyla doručena a jenž podle druhého odstavce §u 239 c. ř. s. má ohlásiti ony námítky teprve při prvním roku, nikoliv v dovolacím rekursu proti řečenému usnesení rekursního soudu. Jelikož jde o rozhodnutí ve smyslu druhého odstavce §u 427 c. ř. s., nemá se usnesení rekursního soudu vůbec doručiti žalovanému, který tedy k podání dovolacího rekursu ani není formálně oprávněn. (Viz Dr. Neumann. komentář k c. ř. s., 1914, str. 1319 a rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 7. března 1900, čís. 3096, Právnik 1902, str. 21). V případě, o němž jde, doručil soud první stolice žalované obci usnesení rekursního soudu snad proto, že tento, ačkoliv spor vůbec ještě nebyl zahájen ve smyslu §u 232 c. ř. s., uložil žalované náhradu útrat, a proto nelze jí upřítí formálního oprávnění k podání dovolacího rekursu, který ovšem je nepřipustný, a to co do výroku rekursního soudu o útratách podle §u 528 c. ř. s. a jinak proto, že příkaz rekursního soudu, by soud první stolice o žalobě žalované obci ještě nedoručené, zahájil zákonné řízení proti ní, již před doručením žaloby nebylo lze považovati za stranu na sporu účastněnou, vzhledem k ustanovení prvního odstavce §u 230 c. ř. s. neznamená nic jiného, než příkaz, by byl položen rok. Tento příkaz nepodléhá však podle druhého odstavce §u 130 c. ř. s. zvláštnímu prostředku opravnému. (Viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 423 a 2108 sb. n. s., Dr. Franz Klein, Vorlesungen über die Praxis des C. P. str. 287 a násl. a Dr. Neumann, Komentář k c. ř. s. k §u 130). Bylo proto dovolací rekurs jako nepřipustný odmítnouti, což podle §§ 523 a 528 c. ř. s. měly učiniti již soudy nižších stolic.

Čís. 7036.

Není neplatnou (nicotnou) úmluva, kterou osoba dávkou z majetku (přírůstku na majetku) povinná postupuje ze zadrženého vkladu jen tu část, která bude svého času příslušným úřadem uvolněna.

Jednotlivé resorty státní správy nejsou samostatnými právníckými osobami.

Československý erár, převzavší peníze u výkonu své činnosti, kterou obstarává poštovním šekovým úřadem, není oprávněn, by provedl započtení s jakoukoliv jinou svou, třeba i veřejnoprávní pohledávkou proti vkladateli. Zadržen-li vklad na kontě poštovního šekového úřadu pro dávkou z majetku, nemůže erár proti vůli vkladatele (jeho postupníka) použítí uvolněné částky ku zaplacení daňové pohledávky proti vkladateli.

(Rozh. ze dne 4. května 1927, Rv I 1491/26.)

Rudolfu M-ovi, obchodníku v K., bylo podle předpisů o zajištění dávkou z majetku u poštovního úřadu šekového v Praze zadrženo 21.793 Kč. Rudolf M. postupní listinou ze dne 29. září 1922 postoupil tuto částku žalující bance. Poštovní úřad šekový vzal tento postup na vědomí a 21.793 Kč k žádosti berního úřadu ze dne 16. října 1924 vy-